

всѣки ще получи своето. Събраниятъ народъ съ ржкоплѣскане и викоуе ура одобри казанитѣ думи.

Царската заповѣдь.

На 18 октомврий 1912 г. царъ Фердинандъ издаде следната заповѣдь:

— „Българи, отвѣждѣ Рила и Родопитѣ нашитѣ братя по кръвъ и по въра 35 години си борятъ да получатъ свобода. До днесъ тѣ не бѣха честити да добиятъ сносенъ човѣшки животъ. И чужденци и ние искахме да се даде миръ и свобода за поробенитѣ. Насъ не ни чуха. Сълзитѣ на балканския робъ, въздишкитѣ на християнитѣ, проливането на кръвъ покъртиха нашето сърдце. Ние вече дадохме заповѣдь на нашата храбра войска да навлѣзе въ Одринско и Македония. Редомъ съ насъ ще застанатъ войскитѣ на сдруженитѣ сърби, черногорци и гърци.

Всички сме длѣжни съ кръвта си да помогнемъ на злочеститѣ роби и мжченици“.

Посрѣдъ ноцъ сжщиятъ день (18 октомврий) българскитѣ войски потеглиха едни въ Тракия къмъ Лозенъ градъ и Одринъ, други по Струма къмъ Демиръ-Хисаръ—Солунъ; сърбитѣ навлѣзоха въ Новопазарско, Косово поле и по-нататкъ; черногорцитѣ се упжтиха къмъ своитѣ земи, а гърцитѣ къмъ Тесалия, Янина и т. н. Уговорено бѣ: българитѣ да извадятъ 300 хиляди войници, сърбитѣ — 200, гърцитѣ — 100, а черногорцитѣ — 30 хиляди.

Зарадваха се злочеститѣ, когато чуха звуковетѣ на музикитѣ, пукането на пушкитѣ, бумтенето на топоветѣ, свѣткавичния тропотъ на конетѣ. Българскитѣ генерали: 1) Никола Ивановъ поведе полковетѣ си за Одринъ; 2) Радко Димитриевъ презъ Странджа планина за Лозенградъ; 3) генералъ Кутинчевъ по срѣдата имъ — зае селата Селиолу, Ески-Полосъ и Петра.